

РЕШЕНИЕ

№ 13090

гр. София, 02.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 02.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **4563** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 156 – 161, вр. чл. 144, ал. 1, ал. 2 и чл. 107 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс, вр. чл. 9б от Закона за местните данъци и такси.

Делото е образувано по жалбата от “ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, против АКТ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ЗАДЪЛЖЕНИЕ ПО ДЕКЛАРАЦИЯ (АУЗД), по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № ДКС24-ТД26-217-2-1, от 18.12.2024 г., издаден от инспектор по приходите в Отдел „Общински приходи – „Красно село“, Дирекция „Общински приходи“, при Столична община. Актът е мълчаливо потвърден от директора на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община.

В съдебното производство упълномощеният от дружеството – жалбоподател адвокат: поддържа жалбата; не оспорва писмените доказателства, съставляващи представената от ответника административна преписка; ангажира заключение на съдебносчетоводна експертиза, което оспори, с искане за изготвяне на повторна експертиза, касаеща определяне отчетната стойност на процесните сгради, оставено без уважение от Съда; претендира възстановяване на разноски, за които представя списък; представил е и писмена защита.

Ответникът - директорът на Дирекция „Общински приходи“ е представляван от юрисконсулт, който: оспорва жалбата; възразява за прекомерен размер на адвокатското възнаграждение и желае юрисконсултско такова; представена е писмена защита.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че жалбата е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество.

Процесният АУЗД, № ДКС24-ТД26-217-2-1, от 18.12.2024 г. е издаден по реда на чл. 107, ал. 3, изр. трето, предл. първо („при установяване на несъответствие между декларираните данни и

данните, получени от трети лица“). Поводът за издаването му е подадената от дружеството декларация по чл. 14 ЗМДТ, вх. № [ЕГН]/20.11.2024 г., с която са декларирани общо шест недвижими, нежилищни имота, описани в АУЗД (л. 14 от делото), като е приложен и съответният нотариален акт, в който са описани съответните основания за придобиване – актове за общинска собственост, актове за държавна собственост, решения на СОС и др. Компетентният орган по приходите, предвид декларацията от 20.11.2024 г. и писмо от 13.12.2024 г. (л. 30 от делото), от началника на Отдел „Ревизии и събиране на вземания“ за това, че за периода от 01.01.2029 г., до 31.12.2023 г. по отношение „Топлофикация София“ ЕАД не са извършвани ревизии, и като констатирал неплащане в срок на задълженията за ДНИ и ТБО, за имотите, предмет на декларацията пристъпил към издаване на акта. Така Съдът отговаря на твърдението на дружеството – жалбоподател за „липса на материални предпоставки за издаването на акта“. Неконкретизирането (непосочването), в заглавието на АУЗД и в обстоятелствената част, за коя от хипотезите по ал. 3 на чл. 107 ДОПК се касае, не го опорочава, понеже от мотивите се разбира все пак, какви са съображенията на органа по приходите.

Неоснователно се твърди с жалбата и „липса на материална компетентност у издаващия орган“. На л.л. 201, 202 от делото са приложени доказателства, че издателят на АУЗД – Т. П. Т. е назначена на длъжност „старши инспектор“ в Отдел „Общински приходи – Красно село“, Дирекция „Общински приходи“, Направление Финанси и здравеопазване“, при СО, като няма данни към 18.12.2024 г. служебното ѝ правоотношение да е било прекратено. По силата на служебния си статус и с оглед чл. 4, ал. 3, изр. първо, вр. ал. 1 ЗМДТ Съдът приема, че Т. П. Т. е била компетентен орган по приходите, предвид наличната заповед по ал. 4.

По отношение оспорването на акта, освен реда по ал. 4, по аргумент от чл. 4, ал. 1 и ал. 9б ЗМДТ, вр. чл. 144, ал. 1 и ал. 2 ДОПК са приложими и разпоредбите за оспорване на ревизионен акт (Глава осемнадесета, Глава деветнадесета ДОПК). С оглед на това, директорът на Дирекция „Общински приходи“ - СО се явява решаващ орган, разполагащ с правомощията по чл. 155, ал. 1 - 4 ДОПК. Актът е бил оспорен пред директора – ответник, който обаче не се е произнесъл в срок и така го потвърдил мълчаливо.

С процесния АУЗД, по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № ДКС24-ТД26-217-2-1, от 18.12.2024 г. е заявено, че обект на проверката са посочените в декларацията от 20.11.2024 г. общо шест нежилищни имота, както следва: 1. „други нежилищни обекти - описание СГРАДА с идентификатор 68134.206.105.7 с година на построяване 1970 г. с конструкция М-масивна без г. и с РЗП общо 65.00 кв.м, в това число: РЗП на обекта 65.00 кв.м, РЗП на мазе 0.00 кв.м, РЗП на таван 0.00 кв.м с данъчна оценка на обекта към 2024 г. 34707.80 лв. , отчетна стойност 97030.00 лв. и данъчна оценка 34707.80 лв. за притежаваната 1/1 идеална част декларирана от лицето в качеството си на собственик; 2. други нежилищни обекти - описание ХАНГАР с идентификатор 68134.206.105.8 с година на построяване 1970 г. с конструкция МЗ-масивни монолитни г. и с РЗП общо 419.00 кв.м, в това число: РЗП на обекта 419.00 кв.м, РЗП на мазе 0.00 кв.м, РЗП на таван 0.00 кв.м с данъчна оценка на обекта към 2024 г. 391869.40 лв., отчетна стойност 642067.00 лв. и данъчна оценка 391869.40 лв. за притежаваната 1/1 идеална част декларирана от лицето в качеството си на собственик; 3. други нежилищни обекти - описание СГРАДА с идентификатор 68134.206.105.9 с година на построяване 1970 г. с конструкция М1-масивна без г. и с РЗП общо 41.00 кв.м, в това число: РЗП на обекта 41.00 кв.м, РЗП на мазе 0.00 кв.м, РЗП на таван 0.00 кв.м с данъчна оценка на обекта към 2024 г. 21892.60 лв., отчетна стойност 61797.00 лв. и данъчна оценка 21892.60 лв. за притежаваната 1/1 идеална част декларирана от лицето в качеството си на собственик; 4. други нежилищни обекти - описание СГРАДА-ОХРАНА с идентификатор 68134.206.105.14 с година на построяване 1970 г. с конструкция -масивна без г. и с РЗП общо

23.00 кв.м, в това число: РЗП на обекта 23.00 кв.м, РЗП на мазе 0.00 кв.м, РЗП на таван 0.00 кв.м с данъчна оценка на обекта към 2024 г. 12281.20 лв., отчетна стойност 38491.00 лв. и данъчна оценка 12281.20 лв. за притежаваната 1/1 идеална част декларирана от лицето в качеството си на собственик; 5. гараж с идентификатор 68134.206.105.16 с година на построяване 2006 г. с конструкция МЗ-масивни монолитни г. и с РЗП общо 39.00 кв.м, в това число: РЗП на обекта 39.00 кв.м, РЗП на мазе 0.00 кв.м, РЗП на таван 0.00 кв.м с данъчна оценка на обекта към 2024 г. 42233.90 лв., отчетна стойност 72335.00 лв. и данъчна оценка 42 233.90 лв. за притежаваната 1/1 идеална част декларирана от лицето в качеството си на собственик; 6. други нежилищни обекти - описание административна сграда с идентификатор 68134.206.105.18 с година на построяване 2006 г. с конструкция МЗ-масивни монолитни г. и с РЗП общо 855.00 кв.м. в това число: РЗП на обекта 855.00 кв.м, РЗП на мазе 0.00 кв.м, РЗП на таван 0.00 кв.м с данъчна оценка на обекта към 2024 г. 1001480.00 лв., отчетна стойност 2042346.00 лв. и данъчна оценка 1001480 лв. за притежаваната 1/1 идеална част декларирана от лицето в качеството си на собственик“. Тези имоти са били обект на нотариален акт от 08.09.2021 г., съставен въз основа на актове за общинска собственост, актове за държавна собственост, решения на СОС и др.

На стр. 1 от акта (л. 12 от делото) органът по приходите е заявил декларативно, цитирайки правни норми, че (цитат): „начислените суми за данък върху недвижимите имоти за периода са на база 1,875 промили върху данъчната оценка на недвижимия имот, съгласно чл. 15 от Наредбата за определяне на размера на местните данъци, приета с Решение № 83, по Протокол № 7 от 28.02.2008 г. на Столичен общински съвет, във връзка с чл. 22 от ЗМДТ; съгласно чл. 19 от ЗМДТ данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ; съгласно чл. 21 от ЗМДТ и чл. 17, ал. 1 от Наредбата за определяне на местните данъци, данъчната оценка на недвижимите нежилищни имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка определена по реда на Приложение № 2 от ЗМДТ; отчетната стойност, съгласно §1, т. 17 от ДР на ЗМДТ, е стойността при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане“. След като на стр. 2 от акта (л. 12 – гръб от делото) е попълнил с конкретни данни формулата по чл. 4 от Приложение № 2 ЗМДТ (в редакцията, в сила до 31.12.2025 г.), на стр. 3 (л. 13) е съставил таблица, в която по години (2019-2023, вкл.) е посочил обобщените размери на данъчните оценки, тези на отчетните стойности, както и основите за облагане по чл. 21, ал. 1 ЗМДТ, които се явяват по – високи, в сравнение с данъчните оценки. С оглед на това, но без да бъде заявено изрично, очевидно е, че размерите на данъка са изчислени върху отчетните стойности на нежилищните имоти (2 954 066 лева), умножени по коефициент 1, 875 промили. Този факт се потвърждава и от заключението на вещото лице, изготвило съдебносчетоводната експертиза. Размерите на отчетните стойности, приети от органа по приходите са тези, посочени в декларацията по чл. 14 ЗМДТ, към която била представена и експертна оценка за пазарната стойност на правото на собственост, с „ефективна дата на доклада-16.08.2024 г.“. С други думи, предвид таблицата органът по приходите е приел да определи размерите на ДНИ, на основание чл. 21, ал. 1 ЗМДТ, върху отчетната стойност на имотите, но за всички години – 2019 – 2023, вкл.

В жалбата и в писмената защита се сочи, че: заедно с декларацията по чл. 14 ЗМДТ дружеството е представена и експертна оценка, изготвена от „Софинвест“ ЕАД, в която е посочено, че ефективната дата на доклада е 16.08.2024 г. - датата към която се отнася и е валиден докладът на оценителя за пазарната стойност на правото на собственост; за посочения в АУЗД период липсва „отчетна стойност“ с оценка на актива към 2019 г., до 2023 г. Заключението на съдебносчетоводната експертиза е изготвено по формулираните с жалбата два въпроса, които

касают само начина на определяне с АУЗД, на задълженията за ТБО. Експертното заключение бе оспорено от адвоката-пълномощник на „Топлофикация София“ ЕАД, с доводи, че за периода от 2019 г., до 2023 г. е липсвала отчетна стойност. Искането за назначаване на допълнителна или повторна експертиза бе оставено без уважение от Съда.

В частта, относно начислените задължения за ТБО издателят на Акта, с позоваване на чл. 67, ал. 2 ЗМДТ и чл. 26, ал. 1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (НОАМТЦУПСО) също е заявил, че определя размерите на таксите „на база отчетната стойност на имотите“. Отчетено е, че за имотите не са подавани декларации по чл. 23, ал. 1, чл. чл. 24, ал. 6 и чл. 27 от НОАМТЦУПСО. Цитирани са всяка година относимите, издадени от кмета на СО заповеди по чл. 63, ал. 2 ЗМДТ, за определяне вида на предлаганите услуги по чл. 62 на територията на общината, както и честотата на събиране и транспортиране на битовите отпадъци. За това са представени от страна на ответника и съответните писмени доказателства, които не бяха оспорени от дружеството – жалбоподател.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, в резултат на извършената проверка за законосъобразност, след анализа на доказателствата и като съобрази доводите на страните, излага следните мотиви по съществуването на спора.

Жалбата е основателна.

Каза се по – горе, че е неоснователно възражението за липса на основание за издаване на процесния АУЗД. Оспорваният акт съдържа мотиви за начина, по който са определени конкретните задължения за ТБО и тези мотиви позволяват осъществяването на съдебен контрол за законосъобразност.

Според представения заедно с декларацията по чл. 14 ЗМДТ, вх. № [ЕГН]/20.11.2024 г. Нотариален акт за собственост върху недвижим имот, № 33, том V, рег. № 10400, дело № 741/08.09.2021 г. актът е издаден въз основа на: Акт за общинска собственост № 499/26.11.1999 г. на Министерство на финансите, Акт за общинска собственост № 498/26.11.1999 г. на Министерството на финансите, Протокол № 52/12.05.2003 г. на СОС, Протокол № 45/28.11.2002 г. СОС, Устав на „Топлофикация София“ ЕАД, Акт за държавна собственост № 5954/15.07.1966 г. на СГНС-К. РНС, Акт за държавна собственост № 6587/15.02.1968 на СГНС-К. РНС, Акт за държавна собственост № 6586/15.07.1968 на СГНС-К. РНС, Акт за държавна собственост № 6585/15.07.1968 г. на СГНС-К. РНС, Акт за държавна собственост № 6584/15.07.1968 г. на СГНС-К. РНС, Акт за държавна собственост № 6583/15.07.1968 г. на СГНС - К. РНС и др. От това следва, че тези имоти са били предоставени на дружеството за ползване и управление и преди издаването на нотариалния акт, което означава, че за периода от 01.01.20219 г. до 31.12.2023 г., предмет на процесния АУЗД № ДКС24-ТД26-217-2-1/18.12.2024 г. „Топлофикация София“ ЕАД се явява данъчно задължено лице, на основание чл. 11, ал. 3 и ал. 5 ЗМДТ. Фактът, че декларацията по чл. 14 ЗМДТ е подадена след съставянето на НА сам по себе си не означава, че дружеството не е данъчно задължено за ДНИ и ТБО, за периода преди това.

Нормата на чл. 19, ал. 1 постановява, че „данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи, и се съобщава на лицата до 1 март на същата година“. Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗМДТ, която е специална относно предприятията указва, че данъчната оценка „е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка, съгласно приложение № 2...“. Определението на „отчетна стойност“, според § 1, т. 17 ДР ЗМДТ е „стойността при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане“. Предвид таблицата от АУЗД органът по приходите е приел да определи размерите на ДНИ, на основание чл. 21, ал. 1 ЗМДТ, върху отчетната стойност на

имотите, но за всички години – 2019 – 2023, вкл. Ал. 2 на чл. 21 обаче уточнява за нежилищните имоти, че „данъчната оценка на недвижимите имоти, върху които е учредено право на ползване на предприятие, е отчетната им стойност по баланса на собственика или данъчната оценка, съгласно приложение № 2“. Като се има предвид, че имотите са били съответно общински и държавни, очевидно не са имали „отчетна стойност по баланса на собственика“, следователно за годините 2019, 2020 и до датата на нотариалния акт – 08.09.2021 г. размерите на ДНИ и ТБО е следвало да бъдат определени по „данъчната оценка, съгласно приложение № 2, в редакцията до 31.12.2025 г., но не и въз основа на отчетната стойност, както е прието с процесния АУЗД. Като е определил размерите на ДНИ за целия период на проверката, въз основа на приетата отчетна стойност от 2 954 066 лева приходният орган е постановил акта при несъответствие с обсъдените материалноправни разпоредби на ЗМДТ. Същото се отнася и до размерите на ТБО, понеже според нормата на чл. 26 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, „извън случаите на чл. 23 и чл. 24 такса за битови отпадъци на нежилищни имоти на предприятията се определя пропорционално в промили на база отчетна стойност на имотите, като разпределението на размера на промила е както следва: 1. за сметосъбиране и сметоизвозване; 2. за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; 3. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване“.

Предвид изложените мотиви Съдът приема, че оспореният Акт за установяване на задължение по декларация, по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № ДКС24-ТД26-217-2-1/18.12.2024 г., издаден от инспектор по приходите в Отдел „Общински приходи – „Красно село“, Дирекция „Общински приходи“, при Столична община е материално незаконосъобразен и необоснован, поради което подлежи на отмяна. На основание чл. 160, ал. 3, вр. ал. 4 ДОПК данъчната преписка следва да бъде върната на компетентния орган по приходите, който да се съобрази с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания.

Отмяната на акта определя като основателна претенцията на жалбоподателя за възстановяване на направените разноски - внесена държавна такса от 50 лева; възнаграждение на адвоката – 15 607 лева; депозит за вещото лице – 600 лева. Съобразно определеното с акта задължение, в общ размер на 208 897, 30 лева, предвид чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, за възнагражденията за адвокатска работа и с оглед фактическата и правна сложност на делото Съдът не счита, че адвокатското възнаграждение от 15 607 лева е прекомерно.

Водим от горното и на основание чл. чл. 156 – 161, вр. чл. 144, ал. 1, ал. 2, Административен съд София - град, 14 -^{ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от “ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД АКТ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ЗАДЪЛЖЕНИЕ ПО ДЕКЛАРАЦИЯ, по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № ДКС24-ТД26-217-2-1/18.12.2024 г., издаден от инспектор по приходите в Отдел „Общински приходи – „Красно село“, Дирекция „Общински приходи“, при Столична община, мълчаливо потвърден от директора на Дирекция „Общински приходи“, при същата община.

ОСЪЖДА Столична община да възстанови на “ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК] разноските за водене на делото и възнаграждението за адвокат, в размер на общо 16 257 лева, представляващи 8 312 евро (осем хиляди, и триста и дванадесет евро).

ИЗПРАЩА данъчната преписка на компетентния орган по приходите, който да се съобрази с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: